
263
COLECȚIA „POVESTIRI
ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"

GYÖRGY KULIN
ZOLTÁN FÁBIÁN

Mesajul celei de-a opta planete

*

263

Colecția
„POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"
editată de revista
Știința și Tehnica
Anul XI
1 noiembrie 1965

PLANETELE LA ELE ACASĂ

Redactor literar: ADRIAN ROGOZ
Portrete: ALEXANDRU DIACONU
Coperta-desen: VICTOR WEGEMANN
Prezentarea grafică: CORNEL DANELIUC

DR. GYÖRGY KULIN

M-am născut în ianuarie 1905. Examenul de maturitate l-am luat în 1922. Doi ani am urmat cursurile facultăţii de ştiinţe economice din Budapesta.

In 1927 m-am înscris la facultatea de fizico-matematici a Universităţii din Budapesta, unde în 1932 am obţinut diploma de profesor.

La Observatorul astronomic din „Szabadsághegy" am ajuns în 1935 mai întîi în calitate de preparator, asistent, lector, iar apoi în calitate de candidat în ştiinţe.

In 13 ani de activitate ştiinţifică am descoperit 84 de asteroizi noi şi două comete *. M-a preocupat în mod deosebit calculul orbital al corpurilor cereşti. Ca rezultat al activităţii de cercetare pe care am desfăşurat-o, mi s-au publicat 250 de lucrări în străinătate. Titlul de doctor în ştiinţe astronomice l-am obţinut în 1939.

In anul 1946 din iniţiativa mea a luat fiinţă primul observator astronomic popular din Ungaria — „Observatorul astronomic Urania", al cărui director am devenit în 1948.

Din 1950 am predat în şcoli medii şi la Institutul politehnic.

* Aceste două comete au denumirea : 1940 a şi 1942 Wipple-Bernasconi — Kulin (n.r.).

ZOLTÁN FÁBIÁN

N-aveam intenţia să devin scriitor, ci muzician. Ani de zile cea mai arzătoare dorinţă a mea a fost să continui tradiţiile lui Béla Bartók, să exprim în muzică grijile şi bucuriile secolului XX. N-a fost să fie aşa. Destul de repede, încă pe băncile Academiei muzicale, s-a clarificat că nu voi deveni compozitor, ci scriitor.

M-am născut în ianuarie 1926 la Nyiregyháza. Anii copilăriei i-am petrecut la ţară, în diferite comune — după cum tatăl meu era mînat de soartă dintr-o localitate în alta. Pe mama am pierdut-o de timpuriu şi tocmai moartea ei mi-a trezit interesul mai întîi pentru muzică, apoi pentru literatură.

In literatură mi-am făcut debutul prin 1951. Am început cu nuvele şi simt că, pentru mine, acest gen literar a rămas şi azi forma cea mai apropiată de exprimare. In 1952 mi s-a acordat premiul „Iozsef Attila". Mai tîrziu am devenit unul dintre secretarii Uniunii scriitorilor din R. P. Ungară. Actualmente sînt secretarul secţiei de proză a Uniunii.

Pînă în prezent mi-au apărut cinci volume de nuvele şi povestiri şi un roman.

GYÖRGY KULIN
ZOLTÁN FÁBIÁN

Mesajul celei de-a opta planete

I

URMELE UNOR FIINȚE NECUNOSCUTE PE LUNA

1) „Seleniu" pornește la drum

Nava noastră spațială se plasă pe orbita dorită. Căpitanul Zeno întrerupse instalația de propulsie ce funcționa pe baza energiei de fuziune hidrogen-heliu, după ce în navă s-a și produs o stare completă de imponderabilitate. Obiectele pluteau libere în jurul nostru : blocnotesuri, creioane, ca și ochelarii cu ramă groasă ai doctorului Ferry, medicul astronavei.

Conform măsurătorilor instalațiilor radar, nava începuse să evolueze pe o orbită aproape circulară la o distanță de 1 250 km de suprafața Lunii. Viteza noastră în raport cu centrul Lunii era de 1 282 m/s. Avînd în vedere altitudinea și viteza arătate, durata unei rotații complete urma să fie de 4 ore și 37,5 minute...

Nava spațială „Seleniu" constituia senzația acelui moment. Fusese cu săptămîni înainte de pornire instalată pe rampa de lansare, sute de mii de persoane s-au perindat prin apropierea semețului uriaș. Chiar și monoliticele stînci din Insulele Paștelui ar fi părut neînsemnate față de înălțimea de 102 metri a navei ! Dimensiunile ei impresionabile se evidențiau însă mai ales noaptea, cînd reflectoarele îi luminau corpul de un albastru pal. Silueta-i profilată pe fondul cerului

întunecat amintea de străvechile monumente ridicate în cinstea misterioaselor zeități.

Sfera superioară, cu diametrul de 30 metri, părea a fi creștetul unui monstru. Corpul, alcătuit dintr-o sferă cu diametrul de 45 de metri, era legat de „cap“ cu un fel de „gît“, iar prelungirile inferioare butucănoase imitau picioarele.

Se mai construise cîndva o navă spațială cu înălțimea de o dată și jumătate de ori mai mare, dar care, din cauza zvelteții sale, n-avea nici a zecea parte din volumul lui „Seleniu“. Luna putea fi atinsă numai de vîrfurile acelor corpuri de forma țigării de foi, iar la întoarcere ajungeau pe Pămînt doar unele părți ale vîrfurilor. Dacă totul se desfășura bine, „Seleniu“ urma să se înapoieze de pe Lună, la fel cum fusese la pornire. Sferele lui nu erau părți, „trepte“, ci componentele unei racheto-nave cu o singură treaptă.

Mi-a fost dat să fac cunoștință amănunțită cu „monstrul“ încă înainte de plecare, prilej pe care, de altfel, l-au avut și tovarășii mei cosmonauți. Oaspele cel mai frecvent era însuși căpitanul Zeno, comandantul grupului de cercetători. Adesecori putea fi văzut împreună cu fizicianul Mark. Controlul general cădea în răspunderea lor ; ceilalți șase cosmonauți se ocupau mai ales cu instalațiile care intrau în cercul lor de preocupări.

Sfera mai mică, superioară era de fapt compartimentul călătorilor. Poate nici nu i se potrivește această denumire care îți amintește involuntar de spațiul strîmt al cabinelor din primele nave cosmice. Acelea care cereau luni de grele antrenamente prealabile din partea cosmonauților și-n care nici nu te puteai întinde măcar ca lumea.

Mi-am dat seama cît de uriaș e spațiul unui asemenea glob cu diametrul de 30 de metri cînd am pătruns prima oară în el. Erau aproape 15 000 de metri cubi, cît spațiul a 75 de apartamente moderne cu cîte două camere fiecare. Acolo se găseau camerele de zi și dormitoarele celor nouă cosmonauți, cabinele cu aparatele de observație și magaziile.

...Și acum ne deplasăm cu o viteză amețitoare pe o orbită circumlunară. De aici totul pare altfel decît se vedea prin telescoapele terestre. Luna intră în mai bine de jumătate din unghiul nostru vizual, dezvăluindu-ne amănunte atît de fine încît nu pot fi văzute nici cu ajutorul telescoapelor și nici chiar cu ajutorul instalațiilor de televiziune ale rachetelor. Dedesubt, observăm uriașele cratere Pitagora și Anaximene, situate pe marginea de nord-est a emisferei selenare nevăzute de pe Pămînt ; venind dinspre nord, din partea invizibilă a Lunii, nava noastră a ajuns deasupra acelor cratere, lanțuri muntoase și „mări“.

Muntele Iura, mărginit de Golful Curcubeului, apăru

dinspre dreapta. Mai departe, tot în dreapta, tăiată în diagonală de linia terminatorului *, se vedea uriaşa cîmpie numită Oceanul Furtunilor. Privită de pe Terra, Luna era de 12 zile : două zile mai rămîneau pînă să fie Lună plină.

Sub noi se întindea acum Marea Frigului, mărginită de imenşii pereţi ai craterului Platon şi care de aici, din navă părea şi mai splendidă decît o ştiam. În imediata apropiere a lui Platon se ridica mamelonul muntelui Pico. În faţă-i strălucea în lung şi-n lat Marea Ploilor.

Căpitanul Zeno studia cu atenţie platoul neregulat ce se ridica pe versantul sudic al lui Pico. Conform planului urma să aselenizăm şi să ne instalăm acolo pe perioada cercetărilor. În cele din urmă, pe baza observaţiilor efectuate, căpitanul Zeno dădu dispoziţii să ne pregătim pentru aselenizare pînă la încheierea celei de-a doua rotaţii.

Se apropia clipa minunată, atît de mult aşteptată...

Faptul că puteam fi primul ziarist care să ia parte la o expediţie selenară se datora unui concurs fericit de împrejurări. Cînd am aflat numele răsunătoare ale celor care se prezentaseră pentru expediţie am pierdut orice nădejde ; nu se întrevedea nici cea mai mică probabilitate ca savanţii să se oprească în alegerea lor tocmai la un ziarist tînăr şi atît de puţin cunoscut.

S-a întîmplat însă altminteri. Plecarea mea cu astronava spre Lună s-a datorat tocmai tinereţii mele. Medicii au găsit că organismul meu este foarte potrivit pentru acest zbor.

...Modificarea orbitei a decurs conform planului : treceam deasupra platoului stabilit pentru aselenizare. Maşina electronică de calcul ţăcănea, licărea, calculînd sub controlul matematicianului Leon şi ciberneticianului Victor datele legate de efectuarea manevrelor de frînare. De ei depindeau datele care urmau să fie înregistrate în aparatul automat de comandă. Cea mai mică eroare de calcul în ce priveşte mărimea şi direcţia forţei de frînare ori momentul de start al

* *Terminator* — linia de despărţire dintre întuneric şi lumină (*n.r.*).

acesteia echivala cu diferența de cîțiva kilometri față de locul stabilit pentru aselenizare, ceea ce pe un teren necunoscut ar fi putut să provoace o adevărată catastrofă.

Pe baza fotografiilor și filmelor în culori făcute anterior, a fost stabilit locul descinderii : platoul neregulat din sudul muntelui Pico ; speram ca denivelările de teren să ne asigure o apărare naturală împotriva meteoriților. Și înălțimea orbitală de 1 250 km avea un scop bine definit : voiam să evităm astfel neplăcerile ce se puteau ivi în urma modificărilor periculoase în orbita navei, pricinuite de blocurile muntoase cu înălțimi de mii de metri, aflate sub noi.

Chimistul și tehnicianul nostru radar, André și Ali, cercetau cu aparatele lor structura fină a suprafeței lunare. Micile căldări ale craterelor care se găseau și pe suprafețele netede ale „mărilor" — ciupiturile de vărsat ale Lunii, cum le spunea Victor — ofereau posibilități foarte bune în acest sens. Mark, fizicianul, și Peter, mineralogul, fotografiau porțiunea ce se întindea sub noi pe direcția de deplasare.

Aveam la dispoziție mai multe moduri de aselenizare. Astfel, puteam recurge la procedeul folosit de primii cosmonauți în scopul întoarcerii pe Pămînt : reducerea vitezei de deplasare a cosmonavei, ceea ce determina trecerea ei pe o orbită eliptică ce tăia planul suprafeței terestre. Comunicatele de atunci cu privire la navele înapoiate din spațiul cosmic sunau cam așa : „astronava a aterizat în regiunea dinainte stabilită". Această regiune era însă de regulă destul de întinsă. În Uniunea Sovietică pentru găsirea aparatelor și echipajelor revenite din spațiu își luau zborul zeci de avioane și elicoptere, iar în Statele Unite porneau în căutare unități ale flotei navale și escadrile întregi de avioane. Oricît de precise ar fi fost calculele, influența pe care avea s-o exercite rezistența straturilor de aer ale atmosferei nu putea fi cunoscută dinainte. Situația meteorologică din regiunea respectivă, viteza vînturilor, curenții verticali puteau oricînd să modifice traiectoria dinainte calculată și locul de aterizare a navei.

Aici, în Lună, nu trebuia să ținem seama de rezistența atmosferei, deoarece acest corp n-are straturi de aer. Cantitatea infimă de gaze care o înconjură este de miliarde de ori mai rară decît aerul din jurul Pămîntului, din care cauză frînarea pe care ar exercita-o asupra navei este neglijabilă.

Cu toate acestea căpitanul Zeno elaboră o metodă de aselenizare neobișnuită și foarte îndrăzneață. Conform planului său, nava trebuia frînată rapid și complet, astfel încît să cadă liber spre suprafața Lunii. Prăbușirea urma să fie încetinită apoi după nevoi cu ajutorul instalațiilor de propulsie. Din punctul de vedere al energiei necesare era indiferent ce metodă foloseam pentru aselenizare, deoarece frînarea căderii

nu putea fi ajutată de atmosferă. Căpitanul Zeno ținea însă foarte mult la metoda elaborată de el. În atitudinea lui exista ceva din acea nobilă mîndrie care apăra nu atît concepția proprie, cît mai ales noutatea metodei elaborate, caracterul ei experimental. În planurile referitoare la expedițiile viitoare figura tot mai frecvent cercetarea unor corpuri cerești fără atmosferă și, după părerea lui, acest mod de descindere era mai potrivit, mai sigur și, înainte de toate, mai precis.

În mișcarea ei de rotație, nava noastră intersecta într-un unghi de 61° ecuatorul lunar, situat între Marea Fertilității și cea a Liniștii. După calculele efectuate de Leon și Victor, timpul de frînare trebuia să fie de 43 de secunde la o decelerare de 30 m/s². În acest fel distanța parcursă în timpul frînării urma să fie ceva mai mică de 50 km. Nedepășind 1% în ce privește probabilitatea erorii, diferența față de punctul de aselenizare stabilit avea să fie de cel mult 500 de metri, adică urma să coborîm în imediata apropiere a locului socotit de André și Ali ca fiind cel mai potrivit în acest scop. Platoul ce continua dinspre versantul sudic al muntelui Pico n-avea nici o denumire. La propunerea lui Victor, i-am dat numele de „Platoul Taberei". Atribuirea festivă a denumirii a avut loc după încheierea primei rotații complete, pe cînd zburam a doua oară deasupra platoului.

Văzusem multe fotografii ale Lunii, dar panorama acestei lumi moarte m-a fascinat pur și simplu. Privită de pe Pămînt, Luna are o strălucire argintie ; de aici însă, din apropiere, avea o coloratură cu totul stranie. Din întrepătrunderea diferitelor culori cu galbenul pastelat fulgera cînd un roșu vișiniu, cînd un albastru sau un verde odihnitor. Spre dreapta, unde se-ntindea hotarul dintre lumină și umbră, orizontul se dantela. Întunericul părea sfîrtecat de dinții ca de ferăstrău ai culmilor și din pereții craterelor, orbitor de strălucitori.

Sub noi era Luna luminată, în jurul ei — catifeaua neagră a cerului. Stelele, ca niște cristale de diamant, aruncau o lumină curată și pătrunzătoare, lipsită de orice vibrație. Printre stele strălucea Soarele, al cărui disc părea la fel de mare ca și de pe Terra, doar că bolta cerească era neagră, iar în preajma lui amorfa coroană solară se profila ca un văl, pîlpîind datorită protuberanțelor.

Globul terestru se asemăna cu o Lună uriașă : de patru ori mai mare decît aceasta văzută de pe Pămînt. Avea forma secerii, ca Luna nouă în a doua zi. Partea mai mare, opusă, a secerii era întunecoasă ; numai razele reflectate o luminau palid. Dar și în această lucoare se desluşeau limpede îngrămădirile și prelungirile norilor, iar printre ele conturul mărilor și al uscatului. Oricît s-ar fi asemănat, totuși secera terestră arăta altfel decît aceea selenară. Coarnele celei dintîi erau

mult alungite și totul — atît partea întunecoasă, cît și fîșia îngustă luminată — era încununat de o aureolă albastră de peruzea: atmosfera.

Am depășit terminatorul vestic și sub noi se găsea acum noaptea lunară, dar nava noastră strălucea încă în razele Soarelui. La granița dintre lumină și întuneric nu se zărea nici o urmă de crepuscul, părțile luminate și întunecate despărțindu-se net. Umbrele crestelor muntoase se proiectau pe suprafețele luminate ale mărilor și oceanelor ca umbra neagră a turnurilor semețe ale unor temple gotice.

Soarele cobora tot mai mult la orizont. Trecuse o oră de cînd evoluam la marginea emisferei întunecate a Lunii. Noaptea ei catifelată ne inspira un sentiment tainic de îngrijorare. Cerul era de un negru dens, grav, pe care stelele străluceau într-o splendoare pură. Nici cele mai cristaline nopți de pe Pămînt nu pot fi asemuite cu priveliștea de aici. Văzută chiar de pe cel mai înalt pisc al Himalaiei, noaptea terestră, datorită straturilor superioare ale atmosferei, e presărată cu lumini misterioase.

2) Întreruperea festivității

Soarele reapăru. Ne apropiam iarăși de partea nordică a Lunii. Ajunși deasupra craterului Platon, în pereții navei se aprinseră beculețele de semnalizare, vestindu-ne cu lumina lor roșiatică starea de alarmă. Peste cîteva minute, imponderabilitatea încetă brusc, iar întreita noastră greutate terestră ne pironi de fotoliile tapițate cu un material plastic spumos. Începuse frînarea.

Huruind surd, duzele aruncau în contra sensului de înaintare jeturi puternice de gaze. Corpul navei avea o vibrare pe care o resimțeam pînă-n măduva oaselor. Duzele se înclinaseră în direcția Lunii, frînînd cu o putere sporită nava plasată pe o traiectorie de prăbușire. În a 43-a secundă am intrat în cădere verticală. Căpitanul Zeno micșoră forța de frînare și la 1 000 km opri instalația de propulsie.

Ne apropiem de Lună în cădere liberă. Starea de imponderabilitate reapăru, iar pe noi ne cuprinse din nou dorința să urmărim fenomenele din jur. Priveam curioși prin hublouri apropierea vertiginoasă a Lunii, dimensiunile uriașe pe care le luau mările, munții. Coborîsem 900 km cu o viteză amețitoare, cînd instalația de propulsie conectată automat reîncepu frînarea.

Din această clipă nava a trecut sub comanda instalațiilor electronice. Conform datelor furnizate de aparatul radar, viteza scădea treptat; la distanța de 10 km de suprafață descinderea deveni lentă, ca într-un ascensor confortabil.

Am presupus că în timpul coborîrii ultimilor kilometri vizibilitatea se va reduce complet şi, într-adevăr, sub influenţa jetului de gaze din instalaţia de propulsie, se ridică, învolburîndu-se de pe suprafaţa Lunii, un uriaş nor de praf şi de cenuşă vulcanică. Era o priveliste extraordinară ! Praful se întindea unduind în cercuri concentrice. Cercurile creşteau, deveneau tot mai întinse, iar noi coboram în centrul lor întunecat. Nu mai vedeam nimic din platoul stabilit pentru aselenizare.

Sclipirile becului indicator semnalizară că picioarele de suspensie fuseseră scoase. Nava cobora lin, uşor, ca un balon umflat cu aer. Cele cîteva minute pînă cînd primul, iar apoi îndată şi celelalte două picioare s-au proptit de un teren solid ni s-au părut nesfîrşit de lungi. Din cauza norilor de praf nu vedeam încă nimic în jur, dar simţeam că nava era înclinată cît turnul de la Pisa. Aparatele automate corectară îndată poziţia navei, retrăgînd piciorul care venise prima dată în contact cu solul, pînă cînd nava se stabili într-o poziţie verticală.

Instalaţia de propulsie se opri.

Se făcu linişte.

Ne priveam unii pe alţii, ne uitam în afară prin praful ce cobora lin, apoi izbucnirăm brusc în urale.

Nu se ştie cine începuse, cert este că ne-a făcut bine : în sfîrşit, tensiunea aşteptării dispăruse. Ne îmbrăţişam şi strigam într-aiurea.

Avusesem încredere în nava noastră, în aparatura ei de comandă, dar, nerostită, îngrijorarea se strecurase totuşi printre noi : dacă se defectează instalaţia de frînare ! Prăbuşirea pe Lună în cădere liberă de la înălţimea de 1 250 km ar fi însemnat o pieire sigură ; ne-am fi lovit de platoul stîncos cu o viteză de două ori mai mare decît viteza unui glonţ de puşcă.

După această puternică bucurie, pe neaşteptate, ne cuprinse un sentiment ciudat, sentimentul singurătăţii. Era un sentiment apăsător, aş spune înfiorător. Ceilalţi opt — colaboratorii ştiinţifici ai expediţiei — nu erau la prima lor călătorie cosmică, le era cunoscută această îngrozitoare stare sufletească. În ce mă priveşte, abia atunci mi-am dat seama ce înseamnă de fapt „solitudinea cosmică“, despre care pomenisem de atîtea ori în reportajele mele. Abia acum în conştiinţa noastră Pămîntul a devenit atît de departe pe cît era de fapt : o planetă străină pe cer.

Doctorul Ferry, un om liniştit, care observa totul în tăcere, se învioră şi, potrivindu-şi pe nas ochelarii cu rame groase, îl luă din scurt pe Mark :

— Stabileşte legătura cu Pămîntul !

Mark schimbă contactul de la căşti la difuzoare. La început se auziră nişte şuierături, semnale de diferite ritmuri, pîrîituri, apoi se desluşi apelul Pămîntului.

— Alo! „Explorator opt“! „Explorator opt“! Răspundeţi!

Căpitanul Zeno luă microfonul şi-l strînse îndelung, mutîndu-şi privirea de la unul la altul.

— Am sosit, spuse şi-i restitui lui Mark microfonul.

— Repetaţi! Alo, „Explorator opt“, repetaţi! se auzi din difuzoare.

Mark şi-a dres vocea şi, calm, ca şi cum ar fi transmis cotele unor ape terestre, transmise textul raportului redactat mai înainte.

— Vorbeşte „Explorator opt“. Vorbeşte „Explorator opt“. Nava a coborît pe Lună în sectorul dinainte stabilit. Aparatura automată de comandă a funcţionat normal.

Ali îi strecură ultimele date cu privire la poziţia navei obţinute pe baza măsurătorilor efectuate cu ajutorul radarului. Mark îşi înclină capul a mulţumire şi continuă:

— Praful ridicat cu prilejul aselenizării se aşează acum, aşa că dispunem numai de datele măsurătorilor radar cu privire la poziţia noastră. Potrivit acestor date, am atins suprafaţa Lunii pe Platoul Taberei la o distanţă de 352 de metri de la punctul dinainte stabilit.

Din difuzoare se revărsară acum uralele Pămîntului.

Acesta fusese momentul în care se lichidă sentimentul nostru de singurătate. Căpitanul Zeno adună pentru festivitatea sosirii tot echipajul în compartimentul comun şi-l invită pe Victor să-şi rostească cuvîntul. Victor era maestru nu numai în ale ciberneticii sau în atribuirea celei mai potrivite denumiri. Era maestru al cuvîntărilor. Ştia să improvizeze atît de bine, încît aveai impresia că-şi scria şi-şi învăţa cuvîntările în peralabil.

— Dragi prieteni, începu el. Prieteni de aici, din „Seleniu“, prieteni de acolo... sus, de pe Pămînt. Am apucat o clipă măreaţă, bătrînul glob terestru pluteşte, deasupra noastră pe cerul negru al Lunii. Vouă vă adresăm primele noastre cuvinte, prieteni care vă aflaţi în spatele strălucitoarei lumini albastre. Noi sîntem primii care...

În această clipă Peter, care şedea la unul dintre hublouri, îl întrerupse exclamînd:

— Priviţi! Veniţi încoace! Grăbiţi-vă!

Am sărit cu toţii la hublouri. Victor îşi lăsă şi el microfonul şi se vîrî printre noi.

În adîncimile cerului negru înstelat plutea încet, aş spune, solemn, o sferă argintie, strălucitoare.

— Un meteorit!!

— O navă cosmică!

— O cometă !

Fiecare dintre noi spusese ceva, dar, copleşit de privelişte a rămas pironit.

— Repede, la aparatele radar ! ordonă căpitanul Zeno. Măsuraţi neîntîrziat altitudinea, viteza, calculaţi parametrii orbitei !

Ali îndreptă rapid radarul spre obiectul misterios, urmărindu-i traiectoria pe cer. Căpitanul Zeno cerceta cu telescopul acel corp, iar Peter şi Mark îl fotografiau.

— Este o sferă perfectă ! exclamă căpitanul Zeno.

— Radarul arată acelaşi lucru, confirmă Ali de lîngă aparatele sale. Eu rămăsesem singur lîngă aparatele radio. La insistenţele repetate de pe Pămînt, am comunicat că discursul ciberneticianului fusese întrerupt din cauza apariţiei neaşteptate pe cer a unei sfere metalice, că toţi savanţii noştri se află pentru moment lîngă aparatele lor şi că din aceste motive nu pot deocamdată furniza alte informaţii.

Faptul că Peter descoperise un corp ceresc natural nu ne-ar fi tulburat în mod deosebit, dar sfera perfectă ce se profila limpede înaintea noastră determină cele mai fantastice întrebări. De unde provine ? Ce menire are ? Aşteptam cu nerăbdare rezultatele calculelor pe care le efectua Victor pe baza datelor radar furnizate de Ali.

Abia trecuseră cîteva minute şi rezultatele începură să ne sosească. Viteza corpului — avînd în vedere şi efectul Doppler la îndepărtare — era de 1 672 m/s. Media tuturor măsurătorilor efectuate arăta invariabil o altitudine de 17 185 m.

Telescopul dădea în mod exclusiv valori unghiulare, aşa că dimensiunile reale ale corpului puteau fi calculate numai pe baza cunoaşterii distanţei. În urma confruntării valorilor unghiulare (înregistrate la momente diferite) cu distanţa dintre locul observaţiei şi corp s-a ajuns la concluzia că diametrul corpului trebuie să fie de 15 metri.

Viteza şi altitudinea constante demonstrau că obiectul misterios se află pe o orbită circulară regulată în jurul Lunii. După calculele lui Victor, durata unei rotaţii complete era de 109,7 minute.

Mark şi Peter fotografiau şi developau cu schimbul. Fotografiile confirmau şi ele că aveam de-a face cu un corp ceresc artificial. Strălucirea lui metalică în exterior dovedea existenţa unui înveliş metalic unitar. Undele radar erau reflectate perfect, iar pe ecran nu se manifesta nici o perturbare.

Participanţii nici unei expediţii în direcţia Lunii n-au remarcat vreodată prezenţa acestui corp. Părea exclus să

fi fost vorba de vreun fragment metalic rupt dintr-o navă cosmică terestră aparţinînd unei expediţii anterioare, care să se fi transformat într-un satelit artificial al Lunii. Nici o rachetă lansată pînă acum în acea direcţie n-avusese drept componentă un corp sferic de acest fel.

Cu decenii în urmă, cînd omenirea mai trăia într-o lume divizată, n-ar fi fost exclus ca vreuna dintre marile puteri, între care existau relaţii ostile, să fi lansat acest corp ceresc artificial. Putea fi lansat eventual în scopuri militare sau pur şi simplu pentru a stingheri cercetările adversarului. Astăzi însă asemenea presupuneri nici nu ne pot trece prin minte.

Între timp, corpul dispăru din cîmpul nostru vizual. N-am terminat însă bine verificarea calculelor, că Ali ne anunţă reapariţia sferei, în punctul nordic, unde, pe baza înclinaţiei orbitale de 80,5°, ne-am şi aşteptat să fie. Aceasta arăta că se deplasa pe o orbită aproape polară.

Urmă o nouă surpriză. Cînd misteriosul glob trecu de zenit, îl auzirăm pe Leon exclamînd :

— Semnale radio !

La aparatul de recepţie mînuit de el se auziră pe lungimea de undă de 21 de centimetri semnale regulate, care veneau din direcţia sferei ce se deplasa deasupra noastră. Leon conectă difuzoarele ca să auzim cu toţii semnalele stridente, de un ritm curios.

André porni magnetofonul şi le înregistră. Erau neinteligibile pentru noi. După o mică pauză, semnalele (transmisia lor dură 40 de secunde) s-au repetat. Ascultarăm cu încordare, dar emisiunea încetă.

Mă înfiorai. Eram neliniştit şi urmăream nervos pe colaboratorii noştri ştiinţifici. Numai pe chipul căpitanului Zeno nu se observa nici o emoţie. Se apropie de staţia de emisie, luă microfonul şi porni să transmită spre Pămînt raportul despre misterioasa sferă. Comunică şi semnalele radio recepţionate şi înregistrate pe bandă, rugînd totodată centrul terestru de calcul să încerce descifrarea sensului lor.

Mark fusese primul care însumă diferitele date parţiale şi rezultatele măsurătorilor.

— Cred că cel mai potrivit lucru ar fi să analizăm atent cu ce fenomen avem de-a face. Sfera e într-adevăr stranie. Toate datele indică faptul că acest corp ceresc artificial nu este de origine terestră. Dar poate nici n-ar trebui să ne frămînte în primul rînd problema originii. Să analizăm faptele... În jurul nostru se roteşte deci un corp spaţial, care este creaţia unor fiinţe raţionale...

— Creaţie cu o anumită destinaţie, interveni doctorul Ferry.

— Da... ! Ne-am convins că dispune de o instalație pentru comunicații. Nu știm de unde provine, nu știm nici de cît timp se află pe orbita circumlunară, dar știm că stația sa de emisie funcționează încă, iar cînd trece deasupra noastră transmite la anumite intervale grupuri de semnale care par să aibă legături logice.

— Aici se pune următoarea problemă, interveni căpitanul Zeno în raționamentele lui Mark. Ne îndreptarăm privirile spre el. Se vor fi găsind în sferă indivizi din rîndul acelor ființe raționale care au construit-o ?

— E doar una dintre posibilități, se opuse Mark.

— Doar una, dar una reală și încă foarte probabilă, deoarece pe o asemenea orbită circulară perfectă nava poate fi plasată numai în urma unor manevre precise.

— O sarcină de acest fel poate fi foarte bine realizată cu o instalație automată.

— Înseamnă că, după părerea ta, avem de-a face cu un satelit artificial, înzestrat numai cu aparatură științifică și o stație de radioemisie ?

— Eu spun doar atît, scutură din cap fizicianul, că aceasta este o altă posibilitate. Constructorii ei au înzestrat-o printre altele cu o stație de emisie care lucrează pe lungimea de undă de 21 de centimetri și care, îndată ce primește comenzile corespunzătoare, transmite datele culese ori semnalele stabilite.

— Nu este exclus să fie așa, căzu de acord căpitanul Zeno. Vom înțelege mai bine totul cînd ni se va comunica de pe Pămînt descifrarea semnalelor înregistrate pe bandă.

— Dacă ni se va comunica, dădu din mîini Victor.

Urmă o tăcere îndelungată. Discuția fu reluată de Leon.

— Cele două posibilități sînt de fapt una singură, mai bine zis constituie două variante ale unei singure posibilități. Poate că nesiguranța sau îngrijorarea mă îndeamnă, dar trebuie s-o spun : să fim prudenți.

Am rămas cu toții consternați.

— La ce te gîndești ? întrebă căpitanul Zeno.

— Mă gîndesc că aceia care au construit sfera metalică și au plasat-o pe orbita circumlunară au mai fost pe aici, pe Lună. Deci înaintea noastră ! Or, dacă au fost, înseamnă că au urmărit și vreun scop. Ce altă menire ar avea semnalele satelitului lor artificial ?

— După tine, ce scop au urmărit ?

— Tocmai acest lucru nu-l știm și nici n-avem de unde-l ști. S-ar putea să aibă țeluri diametral opuse față de ale noastre. De aceea, vă spun, să fim prudenți.

Căpitanul Zeno ne privi întrebător. Nimeni nu-i răspunse.

— E-n ordine, spuse căpitanul, prudenţa nu strică niciodată. În consecinţă, vom aduce în stare de funcţionare aparatele de iradiere, iar la radarul mic va fi cineva în permanenţă de serviciu.

— Foarte bine, spuse doctorul Ferry, la urma urmei este vorba de viaţa a nouă oameni.

— Eu nu cred că ar vrea să ne atace, spuse Peter.

— Nici eu, răspunse căpitanul Zeno. Dar dacă există şi o asemenea posibilitate e de datoria noastră să fim precauţi.

— Nu putem renunţa nici la culegerea în continuare a datelor.

— Nici nu renunţăm. Dimpotrivă, una dintre principalele noastre preocupări va trebui să fie tocmai culegerea a cît mai multor date despre acest ciudat corp spaţial.

3) Şi Luna are însoţitori

— Să luăm la rînd problemele pe care le avem de rezolvat, continuă căpitanul Zeno. Cîte doi vom rămîne încontinuu de serviciu. Luînd ca bază perioadele de rotaţie ale sferei, durata unui schimb va fi de şase ore. Mă ofer să fac parte din primul schimb... împreună cu Mark.

— Cu plăcere, primi fizicianul, voi sta cu tine.

— Schimbul următor îl iau eu, spuse Leon.

— Şi eu, se anunţă doctorul Ferry.

— Următorul îmi aparţine mie şi lui André, interveni Peter.

— Ultimul schimb îi revine deci lui Ali şi Victor, conchise căpitanul. Privirea i se opri atunci asupra mea. Iar în ce-l priveşte pe prietenul nostru gazetar, continuă el, să i se alăture echipei care-i place mai mult.

Mă pusese în încurcătură, nu ştiam ce să răspund. Eram atît de surescitat şi dornic să cunosc desfăşurarea evenimentelor legate de ciudata sferă încît nici nu-mi venea să mă culc. Nu se ştia care dintre echipele de serviciu va avea prilejul să descopere vreo noutate surprinzătoare.

Căpitanul observă încurcătura în care mă aflam.

— De mă întrebi pe mine, sări în ajutorul meu, te sfătuiesc să-ţi organizezi timpul aşa ca să poţi participa la activitatea fiecărei echipe. Rămîi acum cu noi vreo două-trei ore, apoi odihneşte-te vreo şase, iar cînd te scoli întîlneşti la post echipa doctorului Ferry şi a lui Leon. Ce spui, e bine aşa?

Era o împărţire ideală. Mulţumindu-i, am început să calculez între ce ore cu cine voi fi de serviciu.

Căpitanul continuă precizarea sarcinilor.

— Principala îndatorire a celor de serviciu este să urmărească satelitul şi, pentru a-i determina mai exact parametrii orbitei, să efectueze noi şi noi măsurători radar şi să facă fatografii. Trebuie, de asemenea, înregistrate din nou pe bandă semnalele pe care le emite. Dacă se constată fenomene ieşite din comun, va fi dată imediat alarma. După o scurtă pauză continuă : Mark şi cu mine vom calcula între timp coordonatele punctului în care ne aflăm, pentru ca ulterior să efectuăm măsurători şi mai precise, raportate la stelele fixe.

— Ţinem legătura cu Pămîntul în timpul serviciului? întrebă Leon.

— Desigur. Informaţiile însă vor trebui să fie laconice. De fiecare dată vom comunica numai ceea ce ştim noi înşine precis. Excepţie se va face doar dacă avem nevoie de ajutor în dezlegarea vreunei probleme sau în caz de pericol. E o nebunie să alarmăm centrul terestru pentru orice fleac.

— Te pomeneşti că ne-ar rechema, spuse în zeflemea Victor.

Zîmbirăm cu toţii la cuvintele lui. Ni l-a amintit pe profesorul Iuris, jurisconsultul Consiliului terestru, care ne dădăcise atîta înainte de plecare, ne înfăţişase atîtea cerinţe încît pe urmă am rîs de el ore în şir. La fiecare a treia frază ne avertiza că „va lua măsuri pentru rechemarea noastră“ în caz de „nerespectare a indicaţiilor date“.

— Să ne gîndim la profesorul Iuris, continuă căpitanul Zeno. Fiecare dintre comunicările noastre să fie concretă şi exactă. Nici un fel de iresponsabilităţi guralive! Nu vorbim despre presupuneri, numai despre fapte...

— Dar, căpitane, interveni Victor, ce facem, cum rămîne cu „codul cosmic“?

— Deocamdată sîntem doar la determinarea coordonatelor cereşti. Izbucnirăm în rîs. Cînd se făcu linişte, căpitanul Zeno trecu la expunerea unei alte probleme.

— O altă sarcină imediată este aceea de a cerceta suprafaţa Lunii pe direcţia orbitei satelitului. Am observat cu toţii că staţia de emisie a satelitului intră în funcţiune numai după ce a depăşit zenitul. De aici am tras concluzia că pe Lună, undeva pe linia de intersecţie a orbitei, există o staţie aflată în legătură cu staţia satelitului.

Această ipoteză ne surprinse pe toţi. Au fost emise pînă acum atîtea păreri, dar una ca asta nu-i trecuse prin minte nimănui. Pe de o parte ne-am liniştit, dar pe de alta ne cuprinse iarăşi înfrigurarea, gîndindu-ne la problemele noi pe care le punea noua presupunere.

Căpitanul Zeno ne făcu semn că a terminat. Ceilalţi au plecat la culcare, şi am rămas numai noi trei. Multă vreme dinspre cabine se auzea prin difuzoare zumzetul unor discuţii aprinse purtate în continuare.

Camerele de zi şi dormitoarele se înşirau pe planul ecuatorului sferei noastre, fiind legate între ele printr-un culoar fixat de axa în jurul căreia întregul glob se putea roti. În opt secunde, locuinţa noastră cosmică realiza o rotaţie completă pentru a ne da senzaţia gravitaţiei terestre. Această posibilitate feri echipajul de multe neplăceri. Ne-am obişnuit mai greu cu faptul că senzaţia greutăţii proprii scădea pe măsură ce ne apropiam de axă.

Pereţele sferei avea mai multe straturi, iar interiorul era împărţit în celule. Fiecare încăpere putea fi izolată ermetic. Unul dintre multiplele straturi învelitoare avea proprietatea de a suda automat spărturile mai mici provocate de meteoriţi. Un meteorit mai mare ar fi provocat însă spărturi ce nu s-ar fi sudat şi din această cauză soluţia împărţirii pe celule era justă. Cabinele cosmonauţilor erau confortabile, dar nu prea mari. Tot mobilierul, fiecare aparat era fixat de pereţi.

Am trecut în camera de observaţii. Pus în funcţiune, radarul cel mic mătura din minut în minut cerul lunar. Pămîntul a apus. Soarele abia se ridica. Zorile Lunii sînt întunecoase, mai întunecoase decît cel mai dens întuneric terestru. Numai orizontul îndepărtat părea aprins, ca si cum pînza neagră a cerului ar fi fost spintecată de un cuţit uriaş înroşit pînă la incandescenţă.

Multă vreme nimeni n-a scos vreo vorbă. Priveam orizontul.

Pînă acum îl ştiusem pe căpitanul Zeno ca pe un bărbat hotărît, energic. Acum, rămas pe gînduri, cu fruntea lăsată în palme, părea descumpănit.

— Ce e sfera asta, Mark ? întrebă el într-un tîrziu.

— Nu ştiu, Zeno. Sincer vorbind, sînt dezorientat. Presupunerea lui Leon, apoi ipoteza ta m-au zăpăcit cu totul. Să fie oare duşmani... ?

Mă amestecai şi eu în vorbă, întrebînd dacă li se pare verosimil să se adeverească romanul lui H. G. Wells, dacă nu se poate presupune că Luna e populată în interior de fiinţe raţionale.

— E puţin probabil, răspunse căpitanul Zeno. De mult s-ar fi manifestat într-un fel, ne-ar fi dat vreun semn de viaţă. Dacă această sferă cu diametrul de 15 m ar fi fost lansată de aici cu vreun scop experimental, atunci racheta ei ar fi fost de mult remarcată.

Mark observă că s-ar putea presupune ca rampele de lansare să fie amplasate pe emisfera selenară invizibilă de pe Pămînt. Presupunerea, deşi puţin probabilă, a fost acceptată.

— Dar atunci de ce nu ne-au dat pînă în prezent nici un semn de viaţă? întrebă mai tîrziu căpitanul Zeno. Nu cred în existenţa unor fiinţe raţionale în interiorul Lunii care să fie capabile de asemenea performanţe tehnice şi care totuşi să nu ne dea nici un semn despre existenţa lor.

— Te înşeli, spuse Mark. Iată un semn, misterioasa sferă metalică.

— Nimeni n-a observat-o pînă acum de pe Pămînt şi nici sateliţii artificiali nu i-au semnalat prezenţa.

— De ce? O sferă atît de mare, cu diametrul de 15 m, ar putea fi sesizată de pe Pămînt! E drept că distanţa la care se roteşte e relativ mică, doar 17 km, dar după calculele mele trebuia totuşi văzută de pe Pămînt.

— Dar n-a fost văzută.

Celula fotoelectrică a radarului lansă un semnal de alarmă. Ne-am privit uimiţi, deoarece sfera evolua acum deasupra emisferei selenare nevăzute de noi. Şi totuşi pe ecran distingeam cu claritate mişcarea înceată a unui punct.

Citindu-i poziţiile, căpitanul Zeno începu să-l urmărească îndată cu radarul mare. Mark îndreptă telescopul spre noul corp ceresc. Atenţia ne-a fost imediat reţinută de forma lui neregulată. Luminozitatea şi volumul corpului creşteau încontinuu.

Pe ecran, după vreo cinci minute de observaţii, apăru un punct nou. Pe urmă un al treilea corp fu observat pe o orbită transversală. Acesta părea chiar mai mare decît primele două. Sau poate reflecta mai bine undele radar.

Am dat alarma. Membrii echipajului aflaţi la odihnă veniră în grabă în camera de observaţii. Aflînd motivele alarmei, trecură îndată la aparate. Au fost efectuate toate măsurătorile şi s-au făcut fotografii ale ciudatelor corpuri.

Cel de-al treilea corp — ca şi primele două — se dovedi tot de formă neregulată. Toate trei erau formaţii naturale. Avînd în vedere viteza lor, nu puteau fi meteori. Luminozitatea şi dimensiunile aparente ale primului corp începeau să scadă. Depăşise perigeul. În schimb luminozitatea celui de-al doilea continua să crească.

Comparînd distanţa furnizată de aparatul radar cu măsurătorile unghiulare, diametrul fiecăruia dintre primele două corpuri se dovedi mai mic de 10 m. Variaţia vitezei şi, mai ales, viteza măsurată la apogeu au arătat că distanţa minimă a primului era de 320, iar a celui de-al doilea de 270 km.

Se dovedi, aşadar, că nici Luna nu e lipsită de însoţitori: are sateliţi naturali, a căror existenţă nu era cunoscută pe Pămînt datorită dimensiunilor lor reduse. Era evident că din partea acestor corpuri mărunte nu ne ameninţa nici un pericol, aşa că membrii echipajului puteau să se întoarcă la odihnă. Căpitanul, Mark şi cu mine am rămas în continuare.

— Pot să vă mărturisesc, spuse Zeno, că mă aşteptam la asta. Luna este un corp ceresc cu masa suficient de mare ca să reţină sateliţi. Teoretic se poate presupune existenţa unor sateliţi chiar şi la corpuri cereşti mai mici...

— În orice caz, pămîntenii pot fi satisfăcuţi, dădu Mark din cap. Încă din prima zi am făcut atîtea descoperiri...

— Cred că nu ne vom plictisi nici în zilele ce urmează.

— Oricum, va trebui să ne modificăm planurile. Sfera aceasta cu misterele ei n-a intrat în calculele noastre. Cred că şi cei din Consiliul terestru au fost surprinşi. Sper că vor ajunge la concluzia că atenţia va trebui concentrată acum în direcţia aceasta. Cine ştie ce urmări ar mai putea avea descoperirea noastră.

— E timpul să ne caute Pămîntul. Căpitanul Zeno era nerăbdător. Comitetul spaţial al Consiliului terestru trebuia să se întrunească înainte de aselenizarea noastră. De atunci ar fi avut tot timpul să elaboreze indicaţii precise

În clipa aceea, sunetele profunde ale radiotelescopului au anunţat că antenele lui captaseră undele emise cu 1,3 secunde mai înainte de pe Pămînt.

— Alo, aici e Pămîntul. Rugăm confirmaţi recepţionarea transmisiei noastre.

— Recepţia e clară, răspunse căpitanul Zeno.

— Pe baza celor comunicate, Consiliul terestru este de părere că suprafaţa Lunii trebuie cercetată de-a lungul orbitei satelitului descoperit. Folosiţi în acest scop racheta mică, cu două locuri. La prima plecare, cercetarea să se facă numai din zbor. Cu a doua ocazie puteţi descinde. Radiograma pe care ne-aţi trimis-o şi care conţine semnalele recepţionate de pe satelit n-a putut fi descifrată. Caracterul sistematic al semnalelor este neîndoielnic, fiind evident că provin din aparate realizate de fiinţe raţionale, dar nici cifrul, nici conţinutul mesajului nu pot fi descifrate cu metodele obişnuite. Am constituit un comitet special care să se ocupe exclusiv de această problemă. Întrucît cifrul nu este identic cu nici unul dintre cifrurile cunoscute pe Pămînt, e de presupus că n-are origine terestră.

Urmă o scurtă pauză şi apoi două propoziţii de încheiere:

— Raportaţi îndată despre rezultatele primei cercetări. Vă felicităm din inimă pentru descoperirile făcute pînă acum.

— Cunoştinţele noastre n-au sporit prea mult, zise căpitanul Zeno după terminarea recepţiei.

— În tot cazul, e bine că au întărit ceea ce socotisem şi noi că trebuie făcut.

— Ştii ce, Mark? Pornim împreună în recunoaşterea iniţială după ce ne odihnim puţin. Sînt tare obosit, abia aştept să se termine schimbul.

— Dar eu? mă amestecai în vorbă. Ce fac eu?

— Las-că găsim şi pentru tine un program palpitant, rîse căpitanul. N-ar fi rău să porniţi cu maşina să cercetaţi împrejurimile pe o rază de cîţiva kilometri. Suprafaţa din jur pare destul de netedă.

Platoul Taberei promitea, într-adevăr, să fie un loc strălucit de campament.

A doua zi — avînd în vedere zilele terestre, pentru că aici ziua mai dura încă 12 zile — am pregătit de drum racheta pentru două persoane. Căpitanul Zeno şi Mark au îmbrăcat scafandrele şi s-au instalat în cabina de comandă.

Mica navă spaţială era proiectată anume pentru condiţiile lunare. Pe Pămînt nu era folosibilă. Aici însă gravitaţia reprezenta numai a şasea parte din cea terestră, aşa încît era suficientă chiar şi o forţă de propulsie mică pentru a ridica în spaţiu nava. Trebuia accelerată la numai 1,68 km/s pentru a deveni un satelit artificial al Lunii.

Căpitanul Zeno aşteptă pînă cînd sfera luase un avans de 15—20 km şi porni apoi în urmărirea ei. Peste cîteva secunde, depărtîndu-se cu viteză tot mai mare de noi, nava se transformă în faţa ochilor noştri într-un punctuleţ strălucitor.

Ar trebui să relatez acum ceea ce am făcut noi cît timp căpitanul Zeno şi Mark au fost la drum. Era, într-adevăr, captivant să părăseşti nava, să faci cercetări pe solul selenar. Am strîns roci, probe de praf şi am constatat că stratul de pulbere varia foarte mult chiar şi pe terenul neted. Într-un loc era 26 cm, iar puţin mai încolo bastonaşul se afunda la 55 cm. Vă spun, era o muncă interesantă, pasionantă ceea ce făceam. Eu voi relata, totuşi, mai întîi despre călătoria căpitanului Zeno.

Îndată după pornire au pus în funcţiune giroscopul spre a evita schimbarea planului orbitei. În timpul accelerării, distanţa dintre ei şi sferă mai crescuse cu cîţiva kilometri, iar după ce au atins altitudinea calculată şi şi-au început rotirea în jurul Lunii, distanţa rămăsese constantă. Pornind din nord, orbita li se înclina cu zece grade din sud spre vest.

Zburau la o altitudine de 14 km, de unde puteau să desluşească cu ochiul liber orice bloc stîncos ce avea dimensiunile de măcar 5 x 5 m. Cu luneta observau însă şi scobituri cît palma. Lunetele au fost îndreptate în direcţia mersului, pentru ca în cazul descoperirii vreunui lucru deosebit să-l poată urmări timp mai îndelungat. O fiinţă vie în mişcare, chiar şi numai cît un arici (dacă asemenea fiinţe ar fi existat în general pe Lună), ar fi fost observată. Parcurseseră o cincime din drum cînd în minutul 22 de la plecare se profilă în faţa lor craterele Alphons, Alpetragius şi Arzahel.

— Urmăreşti acelaşi lucru, Mark ?

— De ce întrebi ? Îţi place şi ţie craterul Ptolemeu ?

— Aş ! Uită-te repede spre peretele craterului Alpetragius, situat în faţa lui Alphons. Observi ? Ce formaţii interesante !

Mark cercetă îndeaproape peretele craterului, apoi scoase un strigăt :

— Păi, cele văzute acolo nu sînt formaţii de stînci !

— Văd şi am aceeaşi părere, răspunse agitat căpitanul Zeno. Trebuie să fie ceva instalaţii. Sînt montate pe nişte picioare sau postamente.

— Da, da, seamănă întrucîtva cu trei radiotelescoape.

— Într-adevăr. Ecranele acelea circulare pot avea diametrul de 4—5 m.

— Acum fii atent ! Unul dintre ele reflectă razele solare. Acolo, la margine, ultimul.

— Uimitor ! Parcă ar fi căptuşit în interior cu o oglindă presată concav, dintr-o foaie de nichel.

Prin împrejurimile instalaţiilor regiunea era pustie, stîncoasă. Căpitanul Zeno cercetă tocmai locurile din jur, sperînd să tragă din înfăţişarea lor vreo concluzie privind regiunea instalaţiilor.

— Terenul pare răvăşit în jur, spuse după o tăcere îndelungată. Da, se pare că de la cele trei construcţii duce o cărare bătătorită spre versantul craterului Alphons. Ia priveşte !

Mark își îndreptă luneta spre cărarea indicată și-i urmări șerpuirea. Observă îndată o bifurcare spre craterul Alpetragius.

— Cercetează versantul acela, îi spuse căpitanului.

Zeno îndreptă și el luneta în direcția indicată. Făcură descoperirea concomitent și exclamară împreună:

— Un tunel!

Ramificația cărării se sfîrșea într-o deschizătură uriașă, semicirculară din versantul muntelui. Se depărtaseră mult de locul cu pricina, dar, întorcînd lunetele, continuau să privească cele trei instalații fantastice și gura tunelului.

— Acestea sînt instalații energetice, spuse surescitat Mark. Instalații energetice pe Lună! mai strigă o dată bătînd cu palmele în postamentul lunetei.

— După apariția sferei nu te așteptai la așa ceva? întrebă Zeno, continuînd cercetarea suprafeței.

— Ba da. Numai că nici în sinea mea n-aveam curajul s-o recunosc. Extraordinar! Uimitor! Baterii solare pe Lună!

— Ești sigur că-i vorba de asta?

— Absolut.

— Ar putea fi și radiotelescoape, nu? Chiar tu te-ai folosit de comparația aceasta cînd le-am descoperit.

— Atunci de ce e răvășit terenul? Și ce-i cu tunelul?

Între timp au pătruns în noaptea lunară. Căpitanul Zeno întrerupse disputa.

— Treci la stația de emisie, Mark. Ajungem îndată deasupra Platoului Taberei și trebuie să-i informăm pe ceilalți despre noi.

— Nu coborîm?

— Nu. Nu încă. Rămase pe gînduri cîtva timp. Apoi spuse: Comunică-le doar atît că facem încă o rotație pentru luarea unor fotografii.

Mark dădu din cap în semn c-a înțeles indicația și, cînd în zona luminată apăru Platoul Taberei, transmise semnalele de chemare. Peste cîteva clipe sosi confirmarea recepției. Tocmai atunci se observă dedesubt, în diagonală, corpul argintiu al lui „Seleniu", cu antenele lui îndreptate spre cer.

— Facem încă o rotație, transmise Mark prin microfon, vrem să luăm fotografii.

— Ați descoperit ceva? se auzi din difuzor vocea lui André.

Mark privi spre căpitanul Zeno. Acesta dădu din cap negativ.

— Vorbește odată... Ce s-a întîmplat? se auzea vocea nerăbdătoare a lui André.

— Nimic rău! Facem fotografii... și închise aparatul.

Trecu o oră cu fotografieri și discuții captivante.

— Ai un sistem nervos foarte curios, Zeno, spuse Mark admirativ. Eu tremur şi acuma.

— Ai putea să crezi că fac pe grozavul şi aş minţi dacă ţi-aş spune că descoperirea pe care am făcut-o n-a avut nici un efect asupra mea. Dar eram atît de convins că trebuie să descoperim ceva... Surpriza cea mare pentru mine ar fi fost ca întîmplător să nu descoperim nimic.

— Dar în ce priveşte sfera, ea a fost plasată pe orbită chiar de aici, de pe Lună, şi trebuie să aibă o anumită menire.

— Ori a avut! În orice caz, a fost justă presupunerea noastră că staţia trebuie să se găsească dedesubtul planului orbitei.

— Să existe oare locuitori pe Lună?

— Nu există nici o urmă de viaţă.

— Dar dacă fiinţele acestea locuiesc totuşi sub scoarţă, iar la suprafaţă au numai instalaţii energetice?

— Nu pot să cred, scutură căpitanul din cap, ar trebui să activeze şi la suprafaţă.

— Poate ies la suprafaţă în cealaltă fază a Lunii. Mai ştii, or fi prins viaţă aici romanele lui Verne şi Wells?

— Mă îndoiesc. Eu cred deocamdată doar ceea ce mi-e demonstrat de practică. Un lucru este sigur: oglinzile montate pe picioare sau pe postamente, antenele acelea sau nu ştiu ce-or fi, există în realitate. Pe toate trei le-am văzut cu ochii noştri. Nu pot însă presupune că viaţa ar fi posibilă aici pe Lună. Socotesc mai degrabă că pe aici au trecut, înaintea noastră, nişte exploratori veniţi desigur nu de pe Pămînt...

— Stai puţin. Nici nu-i chiar atît de sigur. Adu-ţi aminte că la începutul erei cosmice astronavele erau lansate doar de cîteva ţări. Nu-i exclus însă ca vreuna să fi trimis în secret o instalaţie spre Lună.

— Această presupunere este contrazisă de acel sistem de semnalizări cu totul inexplicabil.

— După părerea mea, nu este contrazisă. Şi nu dovedeşte nimic. Consiliul terestru a răspuns doar atît că nu face parte din nici un sistem cunoscut de comunicări. Este limpede însă că cei care voiau să rămînă în umbră au folosit un asemenea sistem de comunicări care se deosebea radical de sistemele cunoscute, străduindu-se să facă imposibilă descifrarea mesajelor.

Căpitanul Zeno nu se lăsă convins de această argumentare, dar nici contraargumente n-avea. Mark continuă cu tot mai multă înfrigurare:

— Am citit undeva că staţiile de recepţie de pe Pămînt au recepţionat de mai multe ori pe vremea aceea semnale misterioase a căror semnificaţie a rămas nedescifrată pînă

în zilele noastre. Mai mult, la un moment dat, semnalele respective n-au mai putut fi recepționate.

— Cred că deocamdată n-are rost să ne frămîntăm creierii. Oricum, tot nu găsim răspunsuri care să ne liniștească.

Mark se stăpînea cu greu și-și continuă argumentarea pînă la capăt.

— Nu te supăra, Zeno, dar pare uluitor că ar putea fi vorba de ființe de pe Marte, Venus sau de pe alte planete.

— Poate că-i uluitor. Dar acum să ne menținem la instalații. Ceea ce mă frămîntă în cel mai înalt grad e dacă se mai găsesc pe Lună și alte instalații asemănătoare. Cred că se mai găsesc. Mîine venim din nou și coborîm la fața locului. Peste zece zile va fi luminată partea opusă a Lunii și atunci vom cerceta și zona suborbitală de acolo.

Cînd căpitanul Zeno și Mark coborîră, mașina noastră era gata de plecare lîngă astronavă. Îi așteptam nerăbdători. Abia reușeau să scoată o vorbă în ploaia de întrebări cu care i-am întîmpinat. Zeno ne-a pus să raportăm mai întîi noi despre activitatea desfășurată, lăsînd prezentarea propriei informări pe mai tîrziu, cînd fuseseră developate și filmele cu fotografiile făcute în timpul celei de-a doua rotații.

În timpul zborului lor, noi cercetasem împrejurimile. Le-am prezentat probele de praf și mostrele de roci adunate. Conform cercetărilor făcute, praful conținea foarte mult fier și nichel. De aici, Peter, mineralogul nostru, trase concluzia că în cea mai mare parte praful este de origine meteorică. Doar pe alocuri se găsise în praf cîte un ciob mai mare de piatră provenit din materia Lunii.

Între timp filmul fusese terminat în laborator. Îl proiectarăm imediat. Priveam uimiți imaginile colorate ce se scurgeau în fața ochilor, dînd viață misterioasei lumi selenare. Căpitanul Zeno și Mark ne-au spus presupunerile lor. Părerile erau împărțite: nu puteam ajunge la o concluzie unitară cu privire la originea oglinzilor fixate pe acele postamente.

Își păstra secretul și sfera ce se rotea în jurul Lunii. Cu ajutorul laserului s-a topit o părticică infimă din suprafața ei, dar nici analizele spectroscopice nu duseră la vreun rezultat hotărît. Substanța metalică a sferei nu semăna cu nici un aliaj cunoscut pînă atunci.

5) Un accident neașteptat

Pămîntul primi cu cel mai mare interes cumunicările noastre. Televiziunea terestră retransmise întregul material fotografic primit de la noi, iar articolele ziarelor prezentau

instalaţiile descoperite pe Lună drept cea mai mare senzaţie a călătoriilor cosmice.

Căpitanul Zeno şi-a supus Consiliului terestru proiectul. Conform acestui plan, mica navă de cercetări avînd trei oameni la bord urma a doua zi să descindă în apropierea oglinzilor; în caz că nu se semnala nici un pericol, „Seleniu“ urma, de asemenea, să se mute de pe Platoul Taberei în apropierea intrării tunelului descoperit pe versantul craterului Alpetragius.

Planul a fost aprobat pe Pămînt, astfel încît a doua zi trei inşi porniră la drum. Ce-i drept mica navă de cercetări fusese proiectată iniţial pentru două persoane, dar doctorul Ferry, scund şi slab cum era, încăpea foarte bine între căpitanul Zeno şi Mark.

La coborîre, s-a constat de la început justeţea presupunerii că oglinzile fuseseră folosite ca surse de energie, ca baterii solare. După înfăţişare păreau de mult scoase din uz. Milioane de micrometeoriţi lăsaseră zgîrieturi subţiri pe suprafaţa concavă a oglinzilor metalice, cîndva netede ca sticla. O parte a suprafeţei lor era atît de mată încît mai degrabă difuza decît concentra lumina.

Probabil că în acele locuri fuseseră topite metale, cu ajutorul energiei solare: în jur se vedeau urme de topire, grămezi de zgură. Dar nu era exclus ca fiinţele necunoscute să fi produs apă şi gaze prin topirea rocilor.

Deasupra unei grămezi de zgură strălucea o picătură sclipitoare de metal. Zeno o rupse şi, judecînd după greutate, socoti că putea să fie wolfram.

Porniră pe cărarea descoperită încă din navă. Aceasta ducea la versantul craterului Alpetragius unde se termina într-o deschidere uriaşă. Luminînd-o, cosmonauţilor li se înfăţişă un tunel ce părea nesfîrşit. În lăţime, dimensiunile lui variau între patru şi şapte metri, iar în înălţime avea vreo cinci metri.

Cei trei pămînteni înaintau cu prudenţă spre interior, deşi sub picioarele lor drumul era perfect neted. Nu se vedea nici o urmă de intervenţie artificială. Li se părea — şi toţi trei căzuseră de acord cu aceasta — că aveau de-a face cu o formaţie naturală.

După aproximativ un kilometru şi jumătate, tunelul se îngustă brusc, pentru ca imediat să se lărgească. La picioarele cosmonauţilor se căscă o prăpastie. Nu mai puteau înainta. Abisul era adînc: cît pătrundea lumina reflectorului se vedea numai un gol fără fund. Întinşi pe burtă la marginea genunii ascultau cu răsuflarea întretăiată. În liniştea mormîntală îşi auzeau numai bătăile inimilor.

Rezervele de oxigen fiind pe sfîrşite, au fost nevoiţi să se întoarcă. În scafandrele pe care le purtau şi care le acopereau întregul corp se mişcau greoi, în ciuda faptului că pe Lună aveau doar a şasea parte din greutatea lor terestră. În căştile lor erau montate aparate de radioemisie-recepţie cu ajutorul cărora puteau conversa.

— Prăpastia asta, zise căpitanul Zeno, seamănă mult cu gura unui vulcan. Alpetragius putea să fi fost cîndva un vulcan activ. Iar tunelul a fost, probabil, săpat în scoarţa maleabilă de gazele ce erupeau din adîncuri.

— Această ipoteză, interveni Mark, e contrazisă de faptul că la gura acestui tunel se găsesc cuptoarele solare, iar alt tunel nu există. Abisul ăsta ascunde secrete. Aici trebuie să găsim urmele fiinţelor necunoscute, creatorii misterioaselor oglinzi.

— Am fost nişte neisprăviţi, intră în vorbă şi doctorul Ferry.

— De ce?

— Pe cînd stăteam întinşi pe burtă la marginea prăpastiei şi trăgeam cu urechea, am uitat că nu sîntem pe Pămînt: aici nu există aerul prin care să se propage sunetul. Am fi putut eventual să desluşim sunete propagate din interior prin substanţa solidă, dar nici pe acelea cu urechile noastre aflate în căştile scafandrului... Pentru asta erau necesare instrumente speciale...

— Cel mai straşnic lucru pentru mine ar fi să găsim vreo urmă oarecare de viaţă, continuă doctorul Ferry. Pentru că este neîndoielnic: pe aici au trecut înaintea noastră, ori poate există şi acum prin apropiere fiinţe vii.

— Fără aer nu există viaţă, îl întrerupse căpitanul Zeno.

— Asta-i! Eu aş vrea să găsesc tocmai urme de aer. Viaţa îşi pune amprenta în diferite locuri nu numai prin creaţie, ci şi prin mii de alte moduri. Tunelul e mult prea mare pentru ca să fi fost umplut cu gaze potrivite respiraţiei; ar trebui să căutăm o încăpere mai mică, o cameră izolată în care puteau locui înaintaşii noştri.

— Sînt de acord cu aceasta, spuse căpitanul Zeno. Vom cerceta şi prăpastia, deşi nu sînt prea multe speranţe să găsim ceva...

Între timp ajunseră la intrarea tunelului. Lumina orbitoare a soarelui le împiedică pentru moment vederea. Cînd se mai obişnuiseră cu lumina, începură să cerceteze în amănunţime împrejurimile intrării. Căutau obiecte aruncate, resturi, vechituri, dar care pentru ei puteau să însemne documente grăitoare. Nu găsiră însă nimic.

Cercetară apoi regiunea înconjurătoare pe o distanţă mai mare. La un moment dat observară că drumul ce ducea spre

vîrful craterului Alphons se întrerupea într-un loc, fiind vizibilă intervenția unei forțe exterioare. Pe alocuri se vedeau stînci smulse din coastă și adunate în grămezi.

Cosmonauții ar fi dorit să examineze cu mai multă atenție acele locuri, dar rezervele de oxigen scăzuseră atît de mult, încît cei trei s-au văzut siliți să se întoarcă neîntîrziat.

În tot acest timp, pe Platoul Taberei noi i-am așteptat cu nerăbdare. În camera comună, Peter era întins pe o masă improvizată de operații. Stătea nemișcat, galben ca de ceară. Cum îl văzu, doctorul Ferry se repezi la el. Îi ascultă inima și numai după ce s-a convins că mai bate se interesă de întîmplare.

I-am povestit doctorului cele întîmplate. Ne întorceam cu mașina noastră din cercetarea împrejurimilor. Nu departe de Platoul Taberei, Peter, pasionatul nostru mineralog, vru să mai adune roci de pe versantul sud-estic al muntelui. Ajungînd acolo, Peter și Victor părăsiră mașina.

Nu făcură nici trei-patru pași, cînd, pe neașteptate, din umbra unei stînci izbucniră o flacără uriașă și fum. Abia l-am văzut pe Peter cum își duce mîinile la gît, că a și căzut.

Victor i-a sărit în ajutor, luîndu-l în brațe. Observă imediat că Peter apăsa mîna pe scafandru în regiunea gîtului, unde se vedea o crăpătură îngustă prin care aerul fugea sîsîind.

Într-o clipă am fost și noi acolo.

Schija care spărsese scafandrul l-a rănit ușor, împlîntîndu-se pe jumătate în mușchii umărului. Leșinul fusese provocat, așadar, nu de rană, ci de brusca insuficiență respiratorie.

Doctorul Ferry ceru o butelie cu oxigen și ne asigură că totul va fi în ordine. Într-adevăr, peste cîteva minute, Peter începu să-și revină. Spiritele se calmară.

Accidentul lui Peter era, cum se spune, o ciudată ironie a soartei. Tocmai el fusese acela care, cu ani în urmă, publicase un interesant studiu despre pericolul pe care-l prezintă pe Lună meteoriții. El demonstrase că primejdia directă a meteoriților este foarte redusă și susținea că pericolul indirect este mult mai mare. Calculele lui dovedeau că, lovindu-se de suprafața Lunii cu viteza de 30 km/s, un meteorit de un gram eliberează o energie de 276 000 kgm.

Unii susțineau că, în asemenea cazuri, energia concentrată într-un punct se transformă instantaneu în căldură și determină evaporarea meteoritului. Peter era însă de altă părere. El susținea că numai o parte mică din această energie se transformă în căldură, majoritatea ei manifestîndu-se

prin efecte mecanice, capabile să smulgă stîncii bucăţi chiar de cîte un kilogram.

Cu prilejul călătoriei în Lună, el şi-a propus studierea concretă a pericolului indirect pe care îl reprezintă schijele ce se împrăştie în urma ciocnirilor, pentru ca viitoarele expediţii să se poată apăra împotriva lor. Şi iată că însuşi Peter avea să fie prima victimă a experimentului dorit de el.

După ce şi-a revenit nu s-a putut abţine să nu declare cu un zîmbet amar:

— Vedeţi, am avut dreptate! M-a rănit schija smulsă din stîncă şi nu energia transformată în căldură.

Am rîs cu toţii uşuraţi.

Cele două echipaje reîntoarse din cercetare îşi prezentară informările. La consfătuire, aşezat pe un fotoliu-pat, participă şi Peter. El dezvoltă ideea că pîlniile întîlnite la tot pasul confirmă şi ele teoria lui: meteoriţii imprimă Lunii urme surprinzător de viguroase.

Pe urmă am cercetat cu uimire picătura metalică smulsă de căpitanul Zeno de pe stîncile din apropierea cuptoarelor solare. André a supus-o îndată analizelor chimice şi constată că picătura nu era din wolfram, ci dintr-un alt metal, încă necunoscut. Pentru determinarea lui exactă erau necesare analize minuţioase, care puteau fi efectuate doar în laboratoarele terestre.

Prin radio fu stabilită legătura cu Pămîntul, care ceru de urgenţă prezentarea raportului. Căpitanul Zeno îi încredinţă lui Victor redactarea materialului, iar nouă, celorlalţi, ne ordonă să pregătim cosmonava pentru zbor.

Peste o oră şi jumătate, uriaşul corp cu două sfere al lui „Seleniu" coborî lin lîngă peretele craterului Alpetragius. După sosire am anunţat Pămîntul prin semnale laser asupra locului unde ne-am instalat. Nava stătea pe platoul neted din imediata apropiere a oglinzilor solare.

Toţi eram mînaţi de curiozitate şi am plecat imediat în cercetare. Nimeni nu voia să rămînă de serviciu pe navă, aşa că era gata-gata să sfîrşim disputa prin tragere la sorţi. În cele din urmă se angajă să fie de serviciu liniştitul Leon.

— Între timp încerc să descifrez semnalele sferei, explică el, dar ştiam cu toţii că spusese aceasta numai ca să nu-l compătimim.

Ceilalţi opt ne îmbrăcarăm scafandrele şi pornirăm la dezlegarea tainelor tunelului. Luarăm cu noi diferite unelte şi o ţeavă metalică mai lungă, pe care s-o punem peste prăpastia din tunel şi să legăm de ea o scară de frînghie. Am înaintat fără întrerupere pînă la abisul ce se căsca la capătul tunelului, şi primul lucru pe care l-am făcut a fost să

iluminăm cu puternicele reflectoare genunea şi să-i măsurăm adîncimea. Avea 45 de metri.

— Cineva trebuie să coboare, spuse Mark.

— Cobor eu, se angajă Peter îndată. Dar doctorul Ferry nu l-a lăsat. Atunci se prezentă Victor, cel mai puternic dintre noi. Căpitanul Zeno îşi dădu îndată consimţămîntul.

Trecînd deasupra prăpastiei ţeava metalică, am legat de ea scara de frînghie, pe care Victor începu să coboare cu multă precauţie. Luase cu el un mic reflector şi un ciocănel geologic. La doi-trei metri se oprea şi lumina în jur pereţele imensului horn. Prin aparatul de emisie-recepţie montat în cască ne ţinea la curent cu cele observate.

În româneşte de EUGEN HADAI

(Continuare în numărul viitor)

LUNA

Caracterizare generală: Luna este în sistemul solar satelitul cu cele mai mari dimensiuni în comparație cu planeta sa.
Distanța Pămînt-Lună: în medie 384 405 km = cca. 30 de diametre ecuatoriale terestre.
Diametrul Lunii: 3 473 = puțin mai mult de un sfert din diametrul Pămîntului.
Suprafața Lunii n-o depășește pe aceea a Africii plus a Australiei: circa 37 900 000 km^2 = 0,0743 din suprafața Pămîntului, adică de 13 ori mai mică.
Suprafața vizibilă: 0,590 din suprafața totală.
Volumul: 22 108 591 836 km^3 = de 49 de ori mai mic decît volumul Terrei.
Masa: 7,3392. 10^{19} tone; de 81.5 ori mai mică decît masa Terrei.
Densitatea medie (apa = 1): 3,33 g/cm^3, de ordinul densității bazaltului.
Gravitația la suprafață, față de Pămînt: 0,166.
Inclinarea orbitei față de ecliptică: 5° 8' 40".
Revoluția siderală: 27^z 7^h 43^m $11,5^s$
Revoluția tropică: 27^z 7^h 43^m $4,6^s$
Forța de atracție a Lunii este de circa 6 ori mai mică decît aceea a globului terestru.
Strălucirea Lunii (pline): de 450 000 de ori mai slabă decît aceea a Soarelui.
Intensitatea gravitației (accelerația în cădere liberă) **la suprafață:** 1.62 m/s.
Atmosfera: din cauza forței de atracție reduse, Luna n-a putut reține decît un înveliș gazos care, după unii selenologi, ar avea o densitate de miliarde de ori mai mică decît aceea terestră.
Variațiile temperaturii: între +125°C (ziua) și —175°C (noaptea).
Globul terestru văzut pe Lună e de 13,5 ori mai mare decît discul selenar pe cerul nostru.
Luna sinodică (= timpul necesar pentru ca Soarele, Pămîntul și Luna să ajungă din nou la aceeași poziție relativă unul față de celălalt): 29 ½ zile.
Primul obiect terestru care a atins Luna: containerul rachetei sovietice „Luna 2", lansată la 12 septembrie 1959.
Fotografierea de la mică distanță a părții vizibile: „Ranger 7", rachetă americană (31 iulie 1964), „Ranger 8" și „Ranger 9" (lansat la 21 martie 1965; la 24 martie cade pe Lună după ce a retransmis 6 150 de fotografii).
Fotografierea emisferei selenare invizibile de pe Terra:
— primele imagini au fost obținute de stația automată sovietică „Luna 3" în ziua de 7 octombrie 1959, de la o distanță de circa 70 000 km de suprafața Lunii;
— stația automată sovietică „Sonda 3" retransmite în a doua parte a lunii iulie 1965 fotografii ale unei suprafețe de 5 milioane km^2 (cît cea mai vastă depresiune a emisferei selenare vizibile de pe Terra — așa-numitul Ocean al Furtunilor).

SPRE ÎNĂLȚIMI

(Ligamente)

Spre bolta presărată cu stele și planete
porni ca o nălucă un pămîntean drumar
teleghidat pe cea mai rapidă din rachete
să cucerească primul văzduhul, temerar.

Carcasele solide de meșteri mari lucrate
reduse ca proporții la o machetă grea
se-nfierbîntau în aer părînd ca luminate
de apriga voință a celui ce zbura.

Pămîntul sur, în spațiu, părea că se topește —
se mai văzu o clipă, cît vîrful de condei,
moșneag rămas în urmă ce-abia mai licărește,
dar își trimite fiii s-adune-n pumn scîntei.

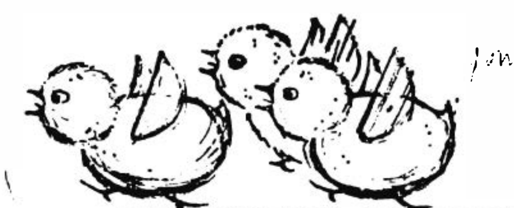
P. IONAȘCU

N.R. Se vor afla trei noțiuni în legătură cu una dintre vecinele Pămîntului.

COSMONAUTICA
(Criptografie : 2, 6, 2, 4)

IN SISTEMUL SOLAR
(Monoverb anagramat : 7)

CITITORII AU CUVÎNTUL

Dragi tovarăşi,

Sînt şi eu o pasionată cititoare a cărţilor şi broşurilor ştiinţifico-fantastice. Mi-am format o bibliotecă ce cuprinde multe asemenea lucrări. „Nebuloasa din Andromeda", „Atacul cesiumiştilor", „Paradoxala aventură", „Chemarea nesfîrşitului", „Luntrea sublimă" sînt numai cîteva dintre romanele care mi-au plăcut enorm de mult şi pe care le păstrez cu grijă în biblioteca mea.

Îmi plac operele ştiinţifico-fantastice pentru faptul că citindu-le devii parcă altfel de om, îţi formezi o frumoasă concepţie despre lumea înconjurătoare, devii mai încrezător în viitorul ei. Cine nu se întreabă uneori: cum vor trăi oamenii miine? Care vor fi idealurile lor? Putea-vor ei vreodată călca pe solul enigmatic al vreunui astru?

Aş dori să fiu alături de Erg Noor şi de Niza Krith din „Nebuloasa din Andromeda" sau alături de Giulio şi Nielsen din „Paradoxala aventură" — adevăraţi Prometei ce se avîntă în abisuri, înfruntînd obstacole primejdioase, luptîndu-se cu forţe necunoscute, pentru a smulge cele mai ascunse enigme ale Universului.

Povestirile ştiinţifico-fantastice nu sînt simple închipuiri ale unor visători, simple basme ce înfăţişează privelişti sau întîmplări ireale.

Dacă luăm de exemplu „Cinci săptămîni în balon" sau „Ocolul Pămîntului în 80 de zile", aceste închipuiri ale lui Jules Verne sînt depăşite de realitatea zilelor noastre.

Şi... cine ştie! poate cîndva, într-o vreme cînd progresul ştiinţei şi al tehnicii vor atinge culmi de neînchipuit astăzi, cînd oamenii vor popula lumi noi şi se vor îndrepta şi mai departe spre constelaţii, atunci omul viitorului va răsfoi surîzător filele îngălbenite de vreme ale unui roman ştiinţifico-fantastic rămas încă din epoca noastră.

M-am abonat de curînd la Colecţia de povestiri ştiinţifico-fantastice. Îmi place foarte mult felul în care sînt alcătuite broşurile şi faptul că descori se introduc jocuri încrucişate şi anecdote pline de umor.

SÎRBU MARILENA
elevă în clasa a X-a,
comuna Poienari,
raionul Titu,
regiunea Bucureşti

Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"

2012

CLUB

COLECȚIA Povestiri Științifico-Fantastice

cpsf.info

prelucrare & editor Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

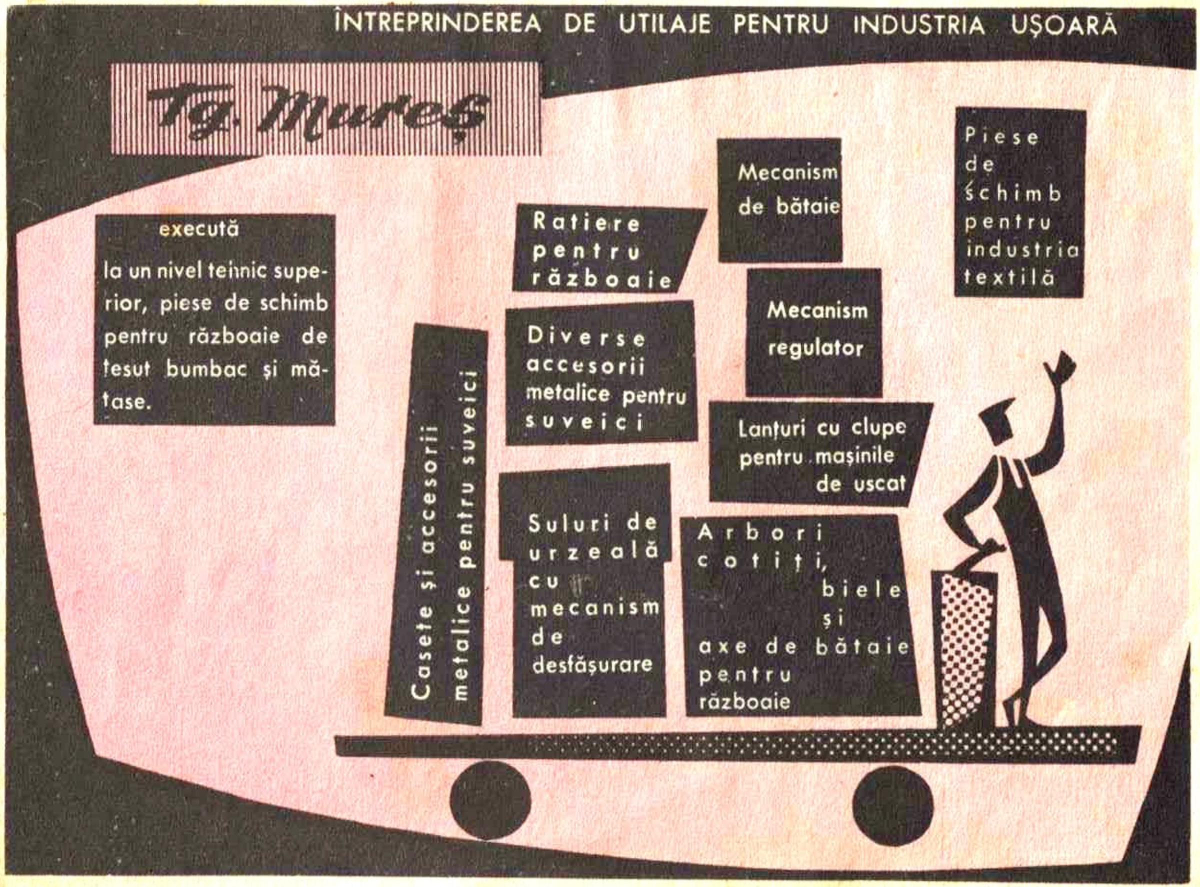
Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacţiile Ştiinţă şi tehnică
sau cei care au dat să continue CPŞF, au reuşit, cu multă dăruire,
muncă şi cheltuială, aceşti entuziaşti.

Lor trebuie să le mulţumim pentru că avem acum posibilitatea
să (re)citim legendara Colecţie.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyliu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email şi reparăm greşeala)

ÎNTREPRINDEREA DE UTILAJE PENTRU INDUSTRIA UŞOARĂ
Tg. Mureş
execută
la un nivel tehnic superior, piese de schimb pentru războaie de ţesut bumbac şi mătase.
Ratiere pentru războaie
Mecanism de bătaie
Piese de schimb pentru industria textilă
Diverse accesorii metalice pentru suveici
Mecanism regulator
Lanţuri cu clupe pentru maşinile de uscat
Casete şi accesorii metalice pentru suveici
Suluri de urzeală cu mecanism de desfăşurare
Arbori cotiţi, biele şi axe de bătaie pentru războaie